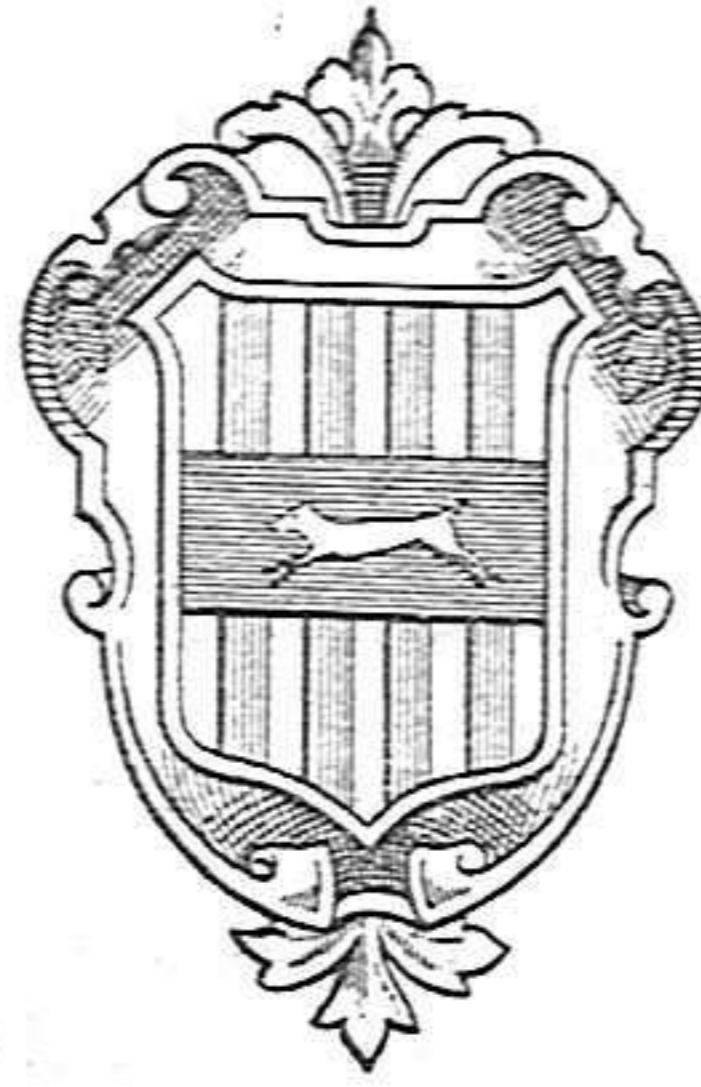

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 29 DE GENER DE 1916

Núm. 57

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Per dignitat i per patriotisme

(Acabament)

III

La qüestió de la llengua no ha tingut importància capdal fins que han sigudes molt grosses les necessitats d'instrucció. I com que aqueixes necessitats són tot-temps les companyones d'una civilització assats exalçada, és clar que elles demostren que, separats de la descreditada xarxa administrativa de l'Estat dominador, s'ha arribat a un moment d'organització civil i política ben prou avençada relativament.

Tan endormiscats van a Espanya que hi han personalitats d'anomenada en els centres oficials qui no poren o no volen capir aqueixes veritats, demostrades per l'història, que ben prest seran axiomes polítics i que els savis de segon i tercer ordre d'altres països europeus consignaren en els llurs llibres i tractats ja fa una bona partida d'anys. Avui en dia encar'es troben subjectes que, de sifials elevats estant, gosen parlar despectivament dels individus qui empren la llengua llur en tots els actes i moments naturals de la vida, com a homes i com a ciutadans.

Verament, la curolla de les nacionalitats dominadores d'empatxar l'us d'un idioma i imposar-ne un altre ha existit per espai de lustres i més lustres a tota l'Europa. Això és un de tantíssims procediments de desnacionalització; i ha consistit quasi sempre en la limitació dels drets civils dels ciutadans qui usen una llengua que no és la oficial del Govern centralista. Mes, sovint, aitals limitacions se són efectuades per mitjà de la via administrativa, car encar' hi romasa amb els governs hipòcrites una mica de vergonya i no se són atrevits a fer-ho per legislació, de la qual no hi ha dir que seria injusta i brutal.

Era ahir—i és avui, com qui diu—que's bescantava el dret de propietat dels polonesos de Rússia no permetent-los de comprar terrenys en les províncies occidentals d'aquell vastíssim imperi; que a l'Alsàcia, per ésser metge, calia apendre l'alemany; que la llengua dels vencedors era imposada en totes les inscripcions públiques—noms de carrer, rètols de magatzems, etc.; que els orfanets esclavacs d'Hongria eren treslla-

dats, del país on es parla el llenguatge llur, a les contrades completament magiars on aprenien des d'infants el dels dominadors; que s'imprimien en una llengua diferent de la dels qui pagaven totes les publicacions amb caràcter oficial; que les universitats russes de Varsovia, Kiew i altres se nodrien amb doblers dels polonesos...

Aqueixes són taques que porten els Estats centralistes, dels quals n'és una de les més fidels expressions l'Estat Espanyol. I, qui ho posi en dubte, vegi de quina fàsis més adversa de la d'Espanya han obrat altres estats pertocant aquests assumptes. Vegi's çò que diu l'article XIX de la llei constitucional austriaca de 21 desembre de 1867: «1er. Tots els pobles de l'Estat pertanyents a races diferents són iguals en dret; cada raça té el dret inviolable de mantenir i de conrear la seva nacionalitat i la seva llengua; 2ⁿ. l'Estat reconeix a totes les llengües usades en el país de la monarquia, un dret igual d'ésser emprades a l'escola, en l'exercici de funcions i en els diversos actes de la vida pública; 3er., en els països habitats per gents qui pertanyen a moltes races, els establiments d'instrucció pública deuen ésser organitzats de mena que, sens obligació d'apendre una segona llengua, cadascú pugui rebre en la seva pròpia els elements necessaris per a sa instrucció.» I, per més abundor, vetaquí un decret ministerial, de fa còsa de trenta anys, publicat pel mateix govern de l'Austria a fi de resoldre la qüestió de la llengua a Bohèmia i Moràvia. «Els funcionaris estàn obligats de respondre als particulars, adès per escrit, adès oralment, en la llengua (alemanya o xeca) amb la qual hom se sia adreçat a l'administració. Totes les publicacions oficials deuen ésser redactades en dites dues llengües. Les declaracions dels testimonis deuen ésser consignades en la llengua en la qual sien fetes. L'inscripció sobre els registres públics deu ésser efectuada en la llengua (de les dues que hi ha) de la qual la part s'en sia servida per demanar dita inscripció. Els processos criminals deuen ésser jutjats en la llengua de l'acusat; en matèria civil el judici serà redactat en la llengua de l'assignació; si les parts són de llengües diferents, el judici serà fet en una

tota sola, mes s'escriurà en les dues llengües.»

Sembla que aquest decret no és encara llei a l'Austria; cert també que en aquesta qüestió no s'és arribat al cim que's desitja. Però, çò copiat demostra que, almenys, hi ha una voluntat ferma d'arranjar el problema de conformança amb l'esperit d'enalment i respecte a la llengua d'altri.

La llengua, endemés, no serveix solament per a veïcol de les idees sinó que ho és també del sentiment. Entorpir, d'una o altra fàsis, que un poble sa serveisca de la seva llengua, és treballar per a que no gaudisca d'una poesia pròpia èpica, lírica i dramàtica.

Si la moda del llatí, abans esmentada, no hagués fuita de l'Itàlia, jamai no coneixeriem l'*Orland furios* ni *La Jerusalem alliberada*. I, certament, no'ns en haguéssim pogut rescabalar amb les obres migrades que per aquell temps compongueren els humanistes neo-llatins. Igualment, si els nostres poetes i prosistes no haguessen deixat d'escriure en castellà, jamai no podríem fruit les belleses inestroncables de *La Atlàntida* d'En Verdàguer, de les *Horacianes* d'En Costa o de *Maricel* d'En Guimerà. podrien, pentura, consolar-nos de pèrdua tan considerable, els articles esquifits i les troves mesquines d'aquells qui no han sapigut del jou alliberar-se? Bé tenia raó En Novicow quan feu aquesta indicació: «Si el Govern francès fos enviat En Mistral a la Caiena, tot-seguir d'aparèixer ses primeres poesies en provençal, de segur que no hagués escrit *Mireio* mai.»

Lluiten per la llibertat vera les societats que en cap dels ordres no's volen sotsmetre o treballen per a desfer-se de l'esclavatge de la llengua. Mantes vegades aqueix impuls nobilíssim dels pobles maltractats s'és demostrat amb un alçament patriòtic, amb una gesta per a l'independència intel·lectual; totes les guerres d'independència nacional no són altra còsa que una demostració d'aital lluita; i no és gens estrany que dites guerres esdevenguin a voltes les més afroses i sagnants, car, brollant de l'esperit les joies més intenses de l'home, és molt natural i conseqüent que sien els bens d'ordre mental els que més valor tenguin per ell, i que no miri en sacrificis quan es tracti d'assolir-los o defensar-los. Mes, a ca-nos-

tra, no crec que arribi aquest cas; en el món hi han idees que per si mateixos s'imposen; la veritat sura i surarà per moltes tempestes que pretenguin afeugar-la; i jo tenc l'esperança de que fets els patriotes obriran la cambra llur de les sanitoses idealitats salvadores.

**

Ja soc a les acabalies d'aquest curt treball. Després d'exposar aquesta flota de fets, çò és, de presentar un gavell d'elements de juí fassem una afirmació i una promesa: Sia la primera que cal fomentar per tot arreu l'usansa de la nostra llengua benamada. I sia la segona: que tothom portarà a la pràctica la realització de dita necessitat.

Per major honrament nostre i del nostre esperit, de la nostra pensa i del nostre cor; per la dignificació de la nostra personalitat col·lectiva i individual; per la nostra cultura, el nostre interès, el nostre bé i el nostre perfeccionament; per el respecte als sentiments que nos llegaren els avis o que nos surten espontànicament del pit... Per tot això jo demàn que l'ajuntament d'aquestes ànimes fructuoses d'ideal no sia xorca, que la Diada que celebrem no resulti infructuosa. Ans bé, jo suplic a cadascú de vosaltres que, així com millor us vengui, fassèu propaganda constant: amb el remirament en la conversa, redactant el publicista ses obres en la llengua nadiua, presentant l'editor al públic llibres i demés publicacions ben impreses, ben ilustrades, ben relligades... Car tot ajuda a fer les coses simpàtiques i a conquerir enteniments i cors per a la patria... I, sobre tot, no descuidem l'escola: bastidora de la nostra cultura, creadora de la força espiritual de les generacions esdevenidores, basa de la nostra potencialitat com a poble.

JOAN ESTELRICH.

POESIA

Tant sols quinze primaveres
per mi s'havien passades.
Pe'ls festius jocs d'infantesa
ja no'n sentia alegrança.

A la gaia Poesia
folla d'amor somniava
vegent-la entre los vesllums
de primaveral aubada.

Axecant mon pensament
amunt, amunt s'enlairava
creguent en lo meu desitx
los sols i móns traspasar-ne.

Un jorn. ¡Oh quin jorn aquell
de més bona recordava!
Somni bell de juvenesa
d'un cor generós, sens màcula.

Fresc i suau l'oratjoll
dins la vall remoretjava
regalant-me les aromes
de les floretes boscanes.

Fatigada i conçirosa
asseguda ran de l'aigua

del torrenal que corria
cap a l'arenosa platja.

Dins ric, altivol castell
crec sentir-me transportada;
la regina dels cantars
hi tenia son estaige.

Verge dels meus somnis era,
en les mans portava un'harpa...
Ab lo foe del meu desitx
vull prender-la i vull polsar-la.

Mon ser recull armonies
folla d'amor res l'hi falta...
Ja cant com la feble aucella
que refila entre'l ramatge.

Jo feré cantics a Deu
que's l'amor de la meua ànima.
Copondré tendres cançons
ab la llengua de ma patria.

Llengua que'n lo meu breçol
sentí'l cantar de ma mare
i en son murmuri dolçíssim
la són mos ulls aclucava.

Llengua que'n raigs lluminosos
Verdaguer, Costa i tant d'altres
traspasant del mar les ones
unitiquen lo llenguatge.

Lo llenguatge que's tresor
de nostres lleires i patria,
i com sol que reflecteig
per tot lo món và escampant-se.

Poesia, poesia,
que nostres cors agermanes,
enardeix mon pensament
per cantar millors tonades

Vina i troves cantaré
amb l'harpa mia estimada,
que'n que sia pobre i feble
consol ne's de la meua ànima.

En los jorns de la Tar'dor
com l'au del bosc, solitaria,
cantaré fins la mort vengue
los ulls per sempre a tancar-me.

Llavors... tal volta en el cel
trobaré d'or pur un'harpa
i baix del trono de Deu
cantaré ses alabances.

MARCELINA MORAGUES.

(Colaboració)

BENEFICIOS DE LA CRUZ ROJA

Desde hace tiempo varias personas insinuaron de instituir en esta gran ciudad de Inca la Cruz Roja, que por motivos por nosotros ignorados no pasó a ser un hecho; no siendo nuestro objeto el querer examinarlos, sino dar una idea a grandes rasgos, de los beneficios que reporta dicha Beneficencia Institución.

La Cruz Roja está fundada en la caridad,

y esta, fundida en el amor de nuestros conciudadano, es la mejor palanca para el sostenimiento y vida de los pueblos. Se han visto desaparecer ciudades importantes a la vez que otras han nacido ayer. Aldeas de poca cuantía pueden llegar a ser poblaciones numerosas, llenas de vida, cuando su norte sea el trabajo, la moralidad y sobre todo el ejercicio de la caridad, al par que pueblos grandes, emporios de riqueza, serán villorios pobres y desmoralizados si les viene a faltar elemento tan necesario como es la susodicha y preclara virtud. Mas nosotros jamás hemos de permitir que nuestra amada Inca, que es una de las principales poblaciones de Mallorca por su industria y comercio, si la comparamos con otros pueblos de esta Isla de menos importancia, quede desnaturalizada, al faltarle un centro tal de beneficencia, de humanitarismo, y todo ello quedará subsanado con la implantación de la Cruz Roja que por doquier que vaya su acción, tiende a la unificación de ideales, pues sus piadosos lazos se unen con los de la amistad; y siendo la unión base constitutiva de la sociedad, de aquí que marche pareja con su hermana la caridad.

Los beneficios que reporta dicha Institución, es inútil el manifestarlos, puesto que si examinamos la misión de la Cruz Roja en tiempo de guerra, se observa el espíritu de aquellos camilleros que haciendo frente al peligro en que se encuentran, apenas extinguido el ronco del estampido del cañon o el silbido de las balas, corren de un sitio a otro a recoger al desfallecido, a aquél que está derramando su sangre por su Patria y que una y cien veces la derramaría con objeto de defenderla, el cual es conducido al Hospital en donde es cuidado y atendido para su curación y estar pronto habil para poder ir a desempeñar la misión que le está encomendada.

Si grande es la misión de la Cruz Roja en la guerra, no es menos importante en tiempo de paz ¿Quién dice, carísimos lectores, que una persona no tenga la desgracia de caerse y fracturarse uno de los miembros que componen el esqueleto humano? o bien producirse una herida y la fuerte hemorragia que de ella puede sobrevenir, por falta de asistencia, no le pueda ocasionar la muerte? Todas estas deficiencias quedan subsanadas con la instalación de un dispensario en donde siempre hay personas dispuesto a prestar los auxilios necesarios, y quizás si fuera conducido a su hogar, con el aturdimiento que produce una desgracia de esta índole en el seno de la familia, se pasasen algunos minutos, suficientes para desconfiar de la salvación de aquella persona, y muy oportunos para salvarla si es conducida al dispensario.

En estos locales no tiene su personal la misión expofesa de efectuar la primera cura al herido y conducirlo acto seguido a su domicilio, sino que en épocas de epidemias, catastrofes, guerra etc... se convierten en verdaderos hospitales, como lo demuestra la Historia de la Cruz Roja, con sus innume-

rables actos de abnegación que han venido realizándose en la misma, entre ellos, la repatriación de los ejércitos de Cuba, en donde las salas se hallaban repletas de heridos de la campaña y de enfermos a consecuencia de los penalidades de la misma y del clima de aquel país, y en estas encontraban las caricias de unos hermanos, los cuales desinteresadamente les atendían y cuidaban con el mismo cariño que una madre, guiados solo por el amor y la idea de humanitarismo.

Yo quisiera inquenses que ya que sois nobles y caritativos os formarais exacto juicio de la misión de nuestra Asociación. Yo quisiera que el sentimiento de caridad que llevamos todos los socios de la misma en nuestros corazones, se despertara en el de nuestros hermanos, y que ahogando los desenfrenos de las pasiones humanas, brotara en exuberante llama y nos trajera hombres que encendidos en un verdadero amor de caridad al prójimo, vinieran a ayudarnos en nuestra empresa.

¡Viva la Cruz Roja española!
¡Viva el Rey Presidente de la misma!
¡Viva Inca!

Inca 26 enero 1916.

Juan del Castillo.

PER LA MORALIDAT

El Sr. Bal·le de Seuva, D. Miquel Rotger, ha fet publicar un bando en m. l'arquí que l'honra per la finalidat moralisadora del seu text, el qual, insertam a continuació per exemple dels qui volen governar en equidat i justícia.

D'el present se fa a sebre:

1.º.—Està prohibit p'el Còdig, i castigarem amb el rigor de la llei, el blasfemà el sant Nom de Deu o cosa alguna sagrada: El qui blasfema crida demunt si mateix, la seua familia i hazienda tota l'ira de Deu, se fa despreciable an els seus semblants, i no és digne d'abitar dins la societat.

2.º.—Tots els establiments públics de begudes quedaran tancats definitivament a las deu i mitja del vespre amb exclusió de tota persona extranya a la familia.

3.º.—Seràn severament castigats els jugadors a prohibits, no menos que'is amos del lloc a on se juga.

4.º.—Queda prohibida l'entrada i estatge dins tot establiment públic de begudes an els menors de setze anys, an els borratxos i a tots els publicament coneguts per trefornadors de la tranquil·litat i orde que demana la bona societat.

5.º.—Queda també prohibida l'entrada i estatge dins tota casa a on es celebri ball públic an els nins menors de setze anys i nines que no hagen complits els dotze; i durant el Carnaval, a las màscaras que usin desfresos immorals o impropis del seu estament i condició.—L'amo de la casa i encarregats del ball mantendrán, baix de la seva responsa lilitat, el bon orde i moralitat de l'acte.

—Encomanam a tots l'observansa de di-

tes disposicions i encarregam an els dependents de l'Autoridat l'exacte cumpliment de lo manat.—S'Alcalde, Miquel Rotger.

NOTA.—Els amos dels establiments públics queden obligats a tenir exposades aquestes disposicions a un lloc vistable.

Ecos d'Artá

Amb lo expresat en es número auterió se veu que sa pau pes poble ja estava vertaderament compromesa, corría perill pròxim.

Ja vàrem di que just que D. Pere Morell va haver feta pública sa retirada de sa política activa i prengué sa direcció des poble D. Rafel Blanes com únic cap, se comensaren a bellugà un esbart d'aspirants a *quefes*, conseiés d'ex-quefes, mal aconsejats d'altres quefes i altres influïts per elements extrany a s'influencia dels quals fa treure ses colós a sa cara d'ets Artanencs de bona cepa; i tots plegats roncaven devall devall i semblava que cercaven ocasió per sortir as-mitj i moure sa batalla.

Ses primeres fletxes, les dirigiren com era natural (per allò de, *per desmamà es vadell no hi ha com matà sa mare*) a D. Rafel Blanes desde ses columnes del setmanari palmessà *La Vanguardia Balear* i d'un altre periòdic indigne d'anomenar-se tant sols. Un d'elles ferí també sa susceptibilitat de D. Pere Morell el qual se va veurè obligat a contestar en les mateixes columnes. ¿Qui era qu'allò escrivia? ¿Qui era es qui s'atrevia a di que si D. Pere Morell s'havia retirat, havia fet molt be perque se veia que no havia nascut per esser polític? ¿Qui era que inspirava la redacció del periòdic perque censurassen asprement, el tacte discret de D. Rafel Blanes que volia salvà es ferrocarril encara que se quedàs inutilisat temporalment com a quefe polític?

Si bé estava en sa conciencia de tot-hom qu'aquelles fletxes sortien d'un grupet que preparava es camp d'operacions per ses vinentes eleocions municipals, ningú gosà senyalar-los amb so dit fins qu'aquets mateixos, una vegada que D. Rafel deixà sa direcció des *Centre Maurista*, se c'e-gueren essè ets amos de ses mel·les i lograren esbucar aquest Centre que per altre part no era sinó un conglomerat d'amics de D. Rafel, de deutós seus, antics lliberals, independents i molts de cercadós de favós com solen esser sempre les agrupacions des partits de torn. D'ideal, n'hi havia molt pocs qu'en tenguessen; això va essè, idò, es punt flac qu'atacaren en breu temps.

Semblava llavonnes qu'en Dato, sostengut per ses carabasses de *sa neutralidat i d'es presupos* (i aquesta tota sola és capaç d'agontar a un govern) no poria afonar-se de cap manera i nedaría per estona; per això es prohoms conser vadós de Mallorca, vegent acostar se ses eleccions municipals, frissaven de tenir aquí un representant de sa política datista, i después de sucà ets ais inutilment, an aquí consideraven únic digne que fe, pregaren a l'amón Bartomeu Esteva, comerciant, qu'acceptàs sa quefatura i constituís un Comité Conservadó. Ell acceptà, i mentres es càndits feien una mitja riaieta irònica per crenre que es nou *quefe* cantaría tot sol com un mussol, comensaren a adular-lo es grupet d'ex-mauristes, ex-retgidos, ex-batles i fins ex-quefes, qui sentint s'olò de *s'olla*, se re·ractaven de tots *s'errós* de sa vida passada mauris a o lo que fos, i s'aficaren an aquell partit, o millor dit s'af'eraren fortament a l'amón Tomeu, no en s'idea d'obe·r-lo com a *quefe*, sino per aprofità sa saba qu'ell an es cim de *directos des poble*. Es lema que prengueren aquests per atreurer-se es badocs va essè; *Derrotà es caciquisme, anorrear-lo, es-pel·tir-lo i no deixar-li alsà es cap mai mes*. Aquesta va essè sa bandera i convé remarcà que cuant deien *caciquisme* pareixia que se referien an es dos prohoms, que com diguerem en el passat article, sols s'havien cuidat de ben-regir sa població, no amb absolutisme, sinó admetent sa cooperació de qualsevol persona o agrupació que s'hi acostàs amb bon fi i amb noblesa d'ideals.

No degueren sentir-se en forces per fundà i per sostení un *Centro Conservador*, perque

determinaren venir-se a un cassino avon ets senyós de Oleo fundaren una banda de música, posant per directó D. Antoni Gili, ex-fundadó des Centre Maurista, menescal i ex-directó d'orquesta. Sa música és un gran element per cassar embadalits; tot lo que per si sol no té virtualitat per obrir-se pas, se val des *bombo* i *plutillos*; d'això se valgué, idò, sa nova agrupació conservadora per porè tirà envant, amb lo qual conseguiren tenir montat es primé boluart per sa conquista des poble en sa batalla que s'acostava.

Un Artanenc de bon humó.

Cronicó d'Inca

Dia 21.—Fa una pila de dies que per damunt es nostros taulats una partida d'homos hi enganxen bon enfilai de fils d'alambre que han de servir pel nou telefon. Ara d'Inca ja es comuniquen amb Sineu.

Dia 22.—An el nostro Cementeri hem vist que les tanques prosperes a les barreres del portal les han convertides en artístics jardins.

Això mos agradà ferm! Mossen Llabrés, ha sapigut imitar aquell exquisit esment que'ls primers cristians posaven en ornà el lloc on colocaven els cossos dels feels.

Bé per Mossen Llabrés i que multipliqui aqueixos vergers que són una nota afinada a dins un cementeri.

Dia 23.—An honor de sant Antoni de Diana s'ès celebrada a la Parroquia la garrida festa que's celebra cada any el diumenge després de la diada del Sant.

El novell predicador Rnt. P. Llinàs de St. Francesc hi feu un sermó de primera.

Dia 24.—Pasà d'aqueix mon a s'altre la pasient Sor Maria Llitas Bauzà.

—A ses monges Tancades comencen les Corant'-Hores en honor de Sta. Paula fundadora amb St. Geroni de la Regla que retgeix en el Convent.

Predicà D. Jordi Roca Vicari de Biniamar.

Dia 26.—Acaben les Corant'-Hores amb sermó, processó i reserva.

—A les onze i a la Capella del St. Cristo de nostra Parroquia han pres estat de matrimoni D. Bernat Oliver Tous, profesor de l'Escola del Comers de Palma amb la distinguida senyora D. Antonia Ferrer Mada-riaga filla del Tinent Coronel retirat D. Pere, avui retgidor.

Beneí la unió D. Domingo Alzina, tio de la novia.—Foren els padrns de aqueixa D. Rafel Romero, Coronell d'aquest Retgiment en representació del Excelentisim senyor Ministre de la guerra general Luque, amic de la familia i el jove tinent de Cassadors D. Pau Ferrer Germà de la novia; i els de novíi ho foren D. Gregori Crespo, Director de l'Escola de Comers de Palma i el seu tio D. Felip Oliver.

Acabada que fou la ceremonia els noviis i sos acompanyants foren obsequiats amb un confortable refresc que's donà a la casa de la Novia.

Que Deu ompli de benediccions els novells esposos i que mai vegin estroncada a dins ca-seva la pau i unió verdadera.

El novell Cronista.

VARIES

MUNICIPALS

—Uns dels primers actes del Sr. Bal·le fonc destituí a tots els empleats que son de la seva incumbència i seguidament nomenà el següent personal:

Municipals: D. Antoni Barceló, D. Josep Pujol i D. Gabriel Llabrés. El primer en qualitat de jefe de Policia.

Serenos: D. Joan Alzina Beltran, D. Miquel Ramis Garriga, D. Ramón García Quetglas i D. Gabriel Ferrer.

—En una de les primeres sessions, a proposta del Sr. Bal·le, s'acordà que tots els assumtos que se presentassen a l'Ajuntament estassen vuit dies demunt sa messa abans de prendre cap acort, perque tenguessin temps de pensar-hi i poder veure millor els inconvenients i dificultats que's presentin.

—També, a proposta del Sr. Bal·le, l'Ajuntament té acordat que l'orde de pagaments se faci segons el dictamen d'una comisió que se nomenà a posta, formada per D. Pere A. Ferrer i D. Miquel Amengual i D. Pau Morey.

—En la sessió de dia 20, presidida per la segona tinencia, se declarà d'urgencia la destitució de nostre excel·lent amic N'Antoni Socies, soldat de cuota de l'exèrcit, que no volgué renunciar del carreg d'escrivent de la secretaria, nomenant per sustituir-lo an En Miquel Arrom Ribot.

El motiu de la destitució d'En Socies és per considerar incompatible la plaça d'escrivent en la de soldat.

—Dia 27, el Saix fa una crida amb següent contingut: D'ordre del Sr. Bal·le se fa sabre: Queda terminantement prohibit tirar aigos brutes an el carré, ni estendrar-hi roba; com també espolsà roba, estores i altres objectes; ni regà cosiels, ni tení an els balcons i finestres objectes en perill de caure.

Mes se fa sabre: que tot aquell que durant sa nit tenga necessitat de tenir ocupada la via pública, ve obligat a posar-hi un fanal encès, tota la nit, que's vegi de lluny.

Igualment se fa sabre: que durant els dies de Carnaval queda prohibit du la cara tapada, durant sa nit desde toc d'ave-maries; entrà a les cases sense permis; usà desfresos immorals, insultà, du armes ni garrots; firà polvos ni cap classe d'objecte a no ser confetti d'un sol color i es tocà ximbombes.

—En la sessió de dijous passat, a proposta del Sr. Amengual, el Consistori acordà fer constar amb acte haver vist amb satisfacció el progresos que fan en les belles arts dos fills d'Inca D. Antoni Torrandell i D. Andreu Caimari, i felicitant-los mitjançant carta per les últimes creacions del seu geni.

An En Torrandell per la missa *Pro pace* que ha composta, estranada a la Seu per la festa de Sant Sebastià: i a N'Andreu, pel drama del Martiri del B. Ramón Lull, que

li ha merescut un premi an el Certamen del Seminari.

ESPECTACLE

An el Teatre del Circol d'Obrers Catòlics, demà dia 30, se donarà, per la Càtedra de declamació, *El ejemplo de un Esclavo*, *El vino de América* i un monòlec titulat: *A voltros vos ho dic dones casades*.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	95'00	el quintá
Blat	a	21'50	la cortera.
Xexa	a	23'00	id.
Sivada	a	10'00	id.
l.l. forastera	a	09'00	id.
Ordi	a	11'00	id.
id. foraster	a	10'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	20'50	id.
id. per bestia	a	19'50	id.
Blat de les Indies	a	21'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
Id. Blanques	a	45'00	id.
Sitrons	a	30'00	id.
Garroves	a	6'00	

NOSTROS AMICS DIFUNTS

Ha morta an el convent de la Sagrada Familia de les religioses Franciscanes, Sor Margalida Lliteras, natural de Son Servera, després de penosa Malaltia sufrida amb resignació edificant i haver rebuts el Sagraments i la Bendició apostòlica amb pietat cristiana.

Doràm nostro afectuós condol a sa familia i religioses del convent, al meteix temps que adresam oracions an el cel per l'etern descans de l'ànima de la virtuosa religiosa.

HUMORADES

Un nin estudiant, feia una traducció de llatí a ca-seva mentres tenia aquesta conversa amb son pare:

—Mon pare, me voleu ajudà a traduir

aquest tros de llatí?

—No puc fii meu: no en som après mai

—Vaja quins pares mes bons que tengueren!!!

(Dins una barberia)

—Senyó ¿Sab ses noticies des darrer crim?

—No, ni me importen.

—Crec que ha estat horrible!; un farré ha mort a maiades a sa seva sogra

—Voldria sabre perque me parles sempre d'aquestes coses quant me taies es cabeis.

—L'e-hi dic, perque d'es susto es cabeis se li posin drets, i així ets i puga taiá mes bé.

Es Metge:

--Que li pasa a sa nina?

Sa mare atribuladíssima.

—Que ha beguda una botella plena de tinta.

—I quin remei li heu dat?

—Per de pronte, li he fet menjar tres fuies de papé xupó però ses posada mes mala.

TARGETA

D'U CAIN

VELA

Amb les lletres d'aquesta targeta se pot compondre un titol bastant

conegut pels nostros suscriptors.

SINCATEGOREMA

CARAMULL DE PEDRES — PREPOSISIÓ — ARTICLE
NOM GENERIC D'INFANT

TRENCA-CAPS

· 5 XV i 2 XVII

Ses solucions an el número qui vé.

Un contadó a la menuda.

Tip. M. Durán. —Inca.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.